

udnytte den derværende Olden; men skulde de hugge i saa utilbørligt Omfang, at deres Skoves Undergang vil være at befrygte, da vil saadant efter Forstbetjentenes Anmeldelse være at forbyde dem af deres Øvrighed. De sidstnævnte kan ogsaa, især hvis en Udsættelse vilde medføre Fare, gyldigt udstede det paakrævede Forbud interimistisk, men til dets Retfærdiggørelse maa de strax lade Sagen overgaa til Skovdelæggerens Øvrighed til videre Foranstaltning. (Se Jægerm. Instr. § 33. Overf. Instr. § 21).

§ 131.

Men enhver, der, uagtet Træfældning er blevet ham forbudt — det være sig gennem hans Øvrighed eller interimistisk gennem Forstbetjentene —, gør sig skyldig i yderligere uregelmæssig og utilbørlig Træhugst, bliver første Gang ansat til en Bod lig Halvdelen af Værdien af den utilbørlige Fældning, men sker det anden Gang, mister han fuldstændig Raadigheden over sin Skov og maa, naar han til eget Behov har Brug for noget af den, lade sig dette udvise af Forstbetjentene efter forudgaaende af Øvrigheden givne Tilladelse. Foretager han, efter at Raadigheden over hans Skove er blevet ham frataget, og uden at Udvisning gennem Forstbetjentene har fundet Sted, nogen egenmægtig Fældning, da bliver han af den Grund — lige meget, om det har været meget eller lidt — at anse, som om han havde taget Træet fra Vore Skove.

§ 132.

I de Distrikter, i hvilke det hidtil har været Sædvane, at der udvistes Undersaatterne det fornødne Træ i deres Bondeskove, uden Betaling og i Henhold til deres Privilegier, og hvor ved Udvisningen i saadanne privatejede Skove egen Bondehammer blev benyttet og opbevaret hos Øvrigheden, lader Vi det bero ved de hidtidige Regler, og maa dersteds hver Ejer af Bondeskov afholde sig fra al egenmægtig Træfælden, om han ikke skal ifalde den i Slutningen af foregaaende Paragraf fastsatte Straf. Hver Gang en Bondehammer benyttes, maa ogsaa mærkes med Kronhammer.

I Amtet Neumünster forbliver det ved det, som dér er fastsat ved en særlig Forordning af 26. Oktober 1770 kun med den Indskrænkning, at de deri anordnede Stammepenge til Forstbetjentene fremtidigt falder bort og beregnes Vor Kasse som forordnet.

§ 133.

Ogsaa dér, hvor hidindtil kun Ejendomsretten til og Brugen af Blødtræet er indrømmet Undersaatterne, beholder de fremdeles denne Ret i det hidtidige Omfang, kun at de under sparsommelig og økonomisk Udøvelse af den skal forholde sig i Overensstemmelse med Forstanordningerne og Forordningerne. I Særdeleshed maa de, som vil svie Kul af det paa deres Bymarker staaende, og dem til Brug overlade Elletræ, lade sig det dertil fornødne Træ udvise af Forstbetjentene, der foretager saadan Udvisning gratis.

§ 134.

I Amtet Rendsborg frigives fremdeles, dog paa forstmæssig Maade, til Gunst for Undersaatterne en økonomisk Brug af det haarde og bløde, i Fremtiden brugbare Træ, der staar paa deres Gaarde, Kaalgaarde, Græs- og Brændepladser (Kohl-Gras-und Holzhöfen), men de er pligtige til, mod taksationsmæssig Godtgørelse, enten i Penge eller andet Træ, i fornødent Fald at overlade Os det til Mølle- og Skibsbygning anvendelige Træ. Det samme gælder i Grevskabet Rendsborg i Henhold til den dette vedrørende Intimation af 19. Februar 1766, saavel som i Herresædet Pinneberg, med Hensyn til de Personer, som i Henhold til det i Aaret 1747 udstedte Proclama har angivet sig som Ejere af de paa deres Grunde staaende Træer, og som ved Patenterne af 25. November 1758 og 7. Januar 1771 har faaet Ejendomsretten tilsikret.

§ 135.

Beboerne („Eingesessene“) af Stapelholm bevarer ogsaa Ejendomsretten til deres Bonde- og „Stave“skove, dog maa de i Henseende til Træfældning forholde sig i Overensstemmelse med de almindelige Anordninger, og af deres nævnte Skove maa de ikke uden Vort Rentekammers Samtykke skille eller bortsælge noget fra Gaardene eller „Stavene“ (den „Staven“).

§ 136.

Saaledes som Vi overhovedet agter at beskære Vore Undersaatters velerhvervede Rettigheder, men kun nærer det landsfaderlige Ønske, til Bedste for